

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.

sprawy **P.K.**

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 10 maja 2023 roku, sygn. akt II Ka 85/23

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Sanoku

z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 675/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

(kf)

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 675/21, uznano P.K. za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

i orzeczono za to karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 zł. Ponadto, orzeczono od oskarżonego nawiazkę w kwocie 13.000 zł na rzecz Ośrodka Leczenia Uzależnień od środków psychoaktywnych „S.” w C. oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 21.440 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II Ka 85/23, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniosła obrońca skazanego P.K., zaskarżając je w całości i zarzucając:

„1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia lub/i nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji brak wskazania lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których została ona uznana za niezasadną, a także bezpodstawne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i wadliwych wniosków, oraz przy całkowitym i bezkrytycznym zaakceptowaniu wadliwości postępowania przygotowawczego, tym samym inkorporowanie rażących uchybień popełnionych przez Sąd Rejonowy oraz Prokuraturę Rejonową w Lesku - do których doszło w postępowaniu przygotowawczym do orzeczenia Sądu Okręgowego i uczynienie ich własnymi, co doprowadziło do niezasadnego zaakceptowania wniosku, jakoby skazany dopuścił się zarzucanego jemu aktem oskarżenia czynów, a mianowicie:

a) w zakresie zarzutu nr 1,a dotyczącym nieuprawnionego rozłącznego prowadzenia spraw przeciwko różnym osobom, gdzie wszystkie te sprawy opierały się o niezwyfikowane zeznania P.W., wbrew zasadzie wyrażonej w przepisie art. 34 kpk o łącznym rozpoznaniu spraw, który to zarzut apelacyjny został uznany przez sąd okręgowy za chybiony i nie odnoszący się do niniejszego postępowania, co według skarżącego jest całkowicie niezasadne i pomija zarzuty i okoliczności wskazywane w uzasadnieniu wniesionej apelacji; przy jednoczesnym - bezzasadnym przyjęciu, że to z przyczyn zależnych od

skazanego doszło do zawieszenia postępowania jego dotyczącego - a prowadzonego przez prokuraturę rejonową w Lesku - a to z uwagi na jego ukrywanie się, a dalej niemożność ustalenia faktycznego miejsca pobytu. Co jest oczywiście błędne, nie znajdujące odzwierciedlenia w materiale dowodowym. Obrona konsekwentnie w toku postępowania podnosiła - iż z niewiadomo jakich przyczyn - o które dopytywała - uznano - za adres zamieszkania skazanego - adres Z. [...] - a nie faktyczny i niezmienny od ponad 10 lat. Tj. S. ul. [...]. Co więcej znany oskarżycielowi od grudnia 2020 r. Choć znany to nigdy nie zweryfikowany. Zaś udanie się pod błędny adres skazanego, w dalszym ciągu nie zostało wyjaśnione, a podkreślane jako dokonane w sposób prawidłowy - i aktualnie skutkami tego błędu sąd drugiej instancji obciąża skazanego - nie bacząc na akta sprawy oraz konsekwentne stanowisko skazanego. Co może wykazywać na brak znajomości całości akt sprawy przez Sąd Odwoławczy i w konsekwencji oparcie orzeczenia o niepełny materiał dowodowy.

Co ciekawe - adres w Z. został wskazany i uznany za prawidłowy - tylko w zakresie przeszukania i doprowadzenia. Co do innych czynności czy doręczeń jako prawidłowy wskazywano ten w S.

Takie ustalenie jest błędne - niezgodne z podstawowymi zasadami procesu karnego - i stanowi swoiste naruszenie prawa do obrony, stanowiąc również realną przeszkodę w dostępie oskarżonego do postępowania w którym czynione są ustalenia jego dotyczące.

b) podobnie Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutu naruszenia przepisu art. 60 § 3 kk które to naruszenie omówiono w uzasadnieniu apelacji - jednakże sąd II instancji całkowicie je pominął - w ogóle nie odnosząc się do nich - o braku podstaw prawnych do zastosowania tego przepisu - w stosunku do P.W., albowiem żadne z popełnionych przez niego przestępstw nie zostało popełnione w konfiguracji wieloosobowej - a tylko co do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa zastosowanie znajduje ten przepis. - Podnoszone przez obrońcę w odpowiedzi na akt oskarżenia, apelacji - jednak jego niezasadność i sprzeczność z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego nie została

wyjaśniona - przeanalizowana / uwzględniona przez sąd odwoławczy, który to dokonał również błędnej wykładni tego przepisu uznając - że ujawnienie przez ww. Świadka okoliczności dotyczących innych osób - którym zarzucano popełnienie innych przestępstw - z których żadne nie zostało popełnione w konfiguracji wieloosobowej.

c) w zakresie zarzutu naruszenia przepisów postępowania - polegający na niepełnym rozważaniu zarzutów wskazanych m.in. w pkt 2 a - e petitum apelacji - w sposób nader dowolny, ogólny i abstrakcyjny - przy całkowitym pominięciu obszernych zarzutów apelacji podniesionych i wyjaśnionych w jej uzasadnieniu i w konsekwencji ich nie rozpoznanie, tak w ogóle lub w sposób całkowicie dowolny. Albowiem analiza treści uzasadnienia wyroku II instancji pozwala na dostrzeżenie, że sąd odwoławczy analizie poddał jedynie zarzuty wskazane we wstępnej części apelacji - tj. jej petitum, przy całkowitym pominięciu treści jej uzasadnienia zawierającego dodatkowo obszerne zarzuty pod adresem wyroku sądu I instancji. Oparte o solidne podstawy tak prawne jak i faktyczne. Wadliwość oceny sposobu przeprowadzania dowodów i ich doniosłości dla postępowania, jak np. odnośnie konfrontacji - określać ją jako konfrontacja bezpośrednia - co jest zupełnie nieuprawnione i stanowi tak naprawdę okazanie 1 na 1.

d) Sąd II instancji w ogóle nie odniósł się do sprzeczności w zeznaniach P.W., a szczegółowo przywołanych i omówionych w uzasadnieniu apelacji - w szczególności co do wyglądu skazanego, miejsca spotkań ze skazanym, samochodu skazanego, wszystkich swoich dostawców, swoich realnych obrotów hurtowych, uzyskanych zysków, postępowania z narkotykami - ich przetwarzania; pochodzenia środków zabezpieczonych przy P.W. w momencie jego zatrzymania.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy jako szczegółowej, słusznej, rzetelnej, obiektywnej i wszechstronnej, która to aprobata jest nie wnikliwa, nieobiektywna i całkowicie pomijająca zarzuty i twierdzenia apelacji i przez to kontrolę odwoławczą należy uznać za pozorną, a nadto nie wyjaśnia dlaczego

Sąd Odwoławczy akceptuje dokonaną przez Sąd Rejonowy meriti ocenę dowodów dotyczących przyjęcia, za całkowicie wiarygodne zeznań świadka P.W. - w tym za spójne i konsekwentne - podczas gdy prawidłowa kontrola powinna być dokonana przez sąd II instancji w sposób kompleksowy i w oparciu o całość (wszystkie) zarzutów stawianych wyrokowi sądu I instancji przez obrońcę - powinna doprowadzić sąd II instancji do przekonania - że w sprawie brak jest wiarygodnych dowodów sprawstwa skazanego.

Ponadto jak wynika, z protokołu rozprawy z dnia 09.03.2023 r, w sprawie II K 245/22 - zeznająca jako świadek Z.H. - pomimo iż zeznawała w sprawie oskarżonego P.K.1 rozpytana była o skazanego P.K. - którego jak zeznała nie zna.

Jej zeznania ponadto przeczą wersji P.W.

W toku postępowania w sprawie oskarżonego P.K.1 ustalono, że zeznania P.W. w zakresie tego, jak poznał P.K.1 w 2020 r. - który w tym czasie miał uczęszczać do szkoły średniej w S. - również nie polegają na prawdzie, albowiem P.K.1 został wykreślony z listy uczniów we wrześniu 2019 r. Od tego czasu nie uczęszczał do szkoły.

Kolejno podczas rozprawy która odbyła się w dniu 04.04.2023 r. w sprawie II K 245/22 - w sposób jawny i bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, oskarżony wraz ze mną jako obrońcą został wyproszony z sali rozpraw - na wniosek prokuratora, która na jego uzasadnienie wskazała iż jest to zasadne - z uwagi że postępowanie w sprawie P.K.1 dotyczy bezpośrednio P.K. - co uzasadnia ww. wniosek o nakazanie opuszczenia sali rozpraw.

Co jest całkowitą opozycją prawa do obrony - w jej podstawowym wymiarze, a okoliczność, że przedmiot sprawy przeciwko P.K.1 dotyczy bezpośrednio P.K. powinna skutkować połączeniem spraw do łącznego rozpoznania, a nie wypraszania z tego powodu oskarżonego i jego obrońcę z sali rozpraw.

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. wyrażające się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, tj. bez uwzględnienia wyjaśnień P.W. składanych w dniu 14.04.2021 r. oraz 14.05.2021 r. w postępowaniu dotyczącym jego osoby - zaś wyjaśnienia te w sposób jednoznaczny odnoszą

się do skazanego - jego sytuacji procesowej, prawidłowości przeprowadzenia dowodów, wiarygodności P.W., oraz faktycznych przestępstw popełnionych przez P.W.,. I innych dowodów przeprowadzanych w toku postępowań toczących się na skutek pomówienia dokonanego przez P.W.

Powyższe miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający: na braku przeprowadzenia pełnej i rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia Sądu pierwszej instancji na gruncie zarzutów sformułowanych w apelacji, po drugie, na zaakceptowaniu popełnionych przez Sąd Rejonowy błędów, w tym naruszeń prawa procesowego i poczynionych w zasadniczej części nieprawdziwych ustaleń faktycznych, a także na wydaniu w postępowaniu odwoławczym ewidentnie wadliwego orzeczenia, utrzymującego w mocy niesprawiedliwe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, z naruszeniem (przez sądy obu instancji) zasadniczych celów procesu karnego, wyrażonych w art. 2 § 1 i 2 k.p.k.”

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o „uchylenie orzeczenia sądu II instancji i przekazanie sprawy temu sądowi celem jej ponownego rozpoznania, tym razem zgodnie z przepisami postępowania - zapewniającymi rzetelność i prawidłowość postępowania”.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Rejonowej w Lesku wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wskazania uchybienia oraz wykazania, że miało ono charakter „rażący”. Z kolei o „rażącym” naruszeniu prawa można mówić tylko wtedy, gdy obraza ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić; jak również, gdy ciężar gatunkowy zaistniałego uchybienia ma charakter istotny. O

istotnym zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., IV KKN 332/00). Tymczasem kasacja wniesiona w przedmiotowej sprawie takich rażących i istotnych uchybień po stronie Sądu odwoławczego nie wykazała.

Pierwszy z zarzutów kasacji, sformułowany jako naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia i nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, jest nietrafny. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza, zainicjowana apelacją obrońcy oskarżonego, została dokonana w sposób rzetelny, szczegółowy, w pełni respektujący wymogi przewidziane w tych przepisach. Sąd Okręgowy poddał dokładnej analizie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji i przedstawił jednoznacznie motywy, które spowodowały, że nie została ona uwzględniona.

Zarzut 1a) kasacji, w którym obrońca podnosi nierzetelne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego dotyczącego rozłącznego prowadzenia spraw przeciwko różnym osobom, nie jest trafny. Zagadnienie łącznego bądź rozłącznego prowadzenia spraw na gruncie art. 34 k.p.k. należy do decyzji organizacyjnej prokuratora bądź sądu. Strona nie ma możliwości skutecznego kwestionowania podjętych w postępowaniu przygotowawczym czynności o takim charakterze na etapie postępowania sądowego. Sąd Okręgowy ustosunkował się do wskazanego zarzutu na s. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, słusznie wskazując, że zarzut ten nie dotyczy przedmiotowego postępowania i pokrótce odnosząc się do celowości rozłącznego prowadzenia spraw w przedmiotowym przypadku spowodowaną koniecznością poszukiwania oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego. Podkreślenia wymaga, że obrońca, kwestionując w treści kasacji prawidłowość doręczania korespondencji skazanemu na etapie postępowania przygotowawczego (właściwie w zakresie dwóch czynności tego etapu postępowania – przeszukania i doprowadzenia), konieczność jego poszukiwania w tamtym okresie, jak również okoliczność zawieszenia śledztwa i tym samym opóźnienia toku śledztwa, a także rozłącznego prowadzenia spraw

podejrzanych w ramach tego samego przestępczego procederu, nie wykazuje jaki miałyby to mieć wpływ na treść zapadłego wyroku ani na kwestię prawa do obrony skazanego. Tym samym wskazane w uzasadnieniu kasacji wnioski dowodowe w tym zakresie, a dotyczące zobowiązania prokuratora do przedłożenia rejestru korespondencji czy potwierdzenia wysłania zawiadomienia do podejrzanego o terminie przesłuchania, są zupełnie bezpodstawne na etapie postępowania kasacyjnego. W postępowaniu sądowym, na co wskazuje również sam skarżący, wysyłano skazanemu korespondencję na prawidłowy adres w S., a jego prawo do obrony nie zostało wówczas naruszone.

Zarzut 1b), w którym obrońca podnosi zlekceważenie zarzutu apelacyjnego dotyczącego bezpodstawnego zastosowania przepisu art. 60 § 3 k.k. wobec oskarżonego P.W., jest również nieuzasadniony. Sąd Okręgowy ustosunkował się bowiem do zarzutu dotyczącego zastosowania art. 60 § 3 k.k. względem tego oskarżonego współdziałającego w popełnieniu przestępstw na s. 4 uzasadnienia, wyjaśniając powody, dla których było to zasadne w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Ponadto, powyższa kwestia dotyczy sytuacji procesowej innego oskarżonego w innym postępowaniu, a obrońca nie wykazał jej wpływu na odpowiedzialność karnoprawną P.K. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał ten zarzut za chybiony i nie dotyczący niniejszego postępowania.

Zarzut 1c), w zakresie w jakim wskazuje na nierozpoznanie zarzutów opisanych w pkt 2a-e petitum apelacji, uznać należało za ogólnikowy i gołosłowny. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd ten rozpoznał w dostateczny sposób, czego wyrazem są s. 6 i 7 uzasadnienia, wszystkie okoliczności podnoszone w ramach wskazanych zarzutów apelacyjnych, w tym prawidłowość przeprowadzenia czynności okazania wizerunku skazanego P.W. i konfrontacji P.K. z P.W., a także wiarygodność depozycji P.W.

Zarzut 1d), kwestionujący brak odniesienia się Sądu II instancji do sprzeczności w zeznaniach P.W., również należało uznać za oczywiście bezzasadny. Sąd II instancji, dzieląc ocenę tego dowodu dokonaną przez Sąd I instancji, uznał zeznania tego świadka za stanowcze, konsekwentne i niezmiennie (s. 7 uzasadnienia). Słusznie przy tym wskazał, że okoliczność braku znajomości

przez tego świadka wszystkich szczegółów dotyczących wyglądu czy działalności P.K., nie dowodzi braku jego wiarygodności.

W zarzucie drugim kasacji zredagowanym w oparciu o art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i zarzucającym Sądowi odwoławczemu zaaprobowanie dowolnej oceny dowodów, obrońca wyraża brak akceptacji dla oceny dowodów dokonanej w przedmiotowej sprawie, ale nie wykazuje żadnych argumentów przemawiających za dokonaniem tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, zasadami logiki czy doświadczeniem życiowym. Okoliczność, że ocena ta została dokonana w sposób odmienny od oczekiwań skarżącego, nie dowodzi jej nieprawidłowości czy nierzetelności. Obrońca odwołuje się przy tym do postępowania dowodowego w sprawie II K 245/22, w tym powołanych tam dowodów, a także jego przebiegu. Podnoszone błędy proceduralne tamtego postępowania w sferze prawa do obrony P.K., na które zwraca uwagę obrońca, nie mogą być poddawane analizie w niniejszym, zaś dowody tam przeprowadzone nie umknęły uwadze Sądu I instancji i stały się podstawą czynionych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Zarzut trzeci, ostatni w analizowanej kasacji, poddający pod rozagę Sądu Najwyższego naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, również należało uznać za oczywiście bezzasadny. Obrońca bowiem ponownie zakwestionował w nim dokonaną w sprawie ocenę dowodów, w tym zeznania P.W. To zaś zostało rzetelnie rozważone przez Sądy obu instancji. Sąd odwoławczy odniósł się także do sformułowanych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. (s. 7-8 uzasadnienia). Dokonał tym samym pełnej, wszechstronnej kontroli odwoławczej, odnosząc się do wszystkich zarzutów apelacji. Okoliczność, że Sąd II instancji nie odniósł się do każdego pytania, cytatu czy sformułowania dość obszernego uzasadnienia apelacji, przy jednoczesnym skrupulatnym rozważeniu istoty sformułowanych przez obronę zarzutów, nie stanowi o nierzetelnej czy niekompleksowej kontroli odwoławczej.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych

przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do zwolnienia P.K. od kosztów sądowych, stąd na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. orzekł o obciążeniu go tymi kosztami w postępowaniu kasacyjnym.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(kf)

[ms]